

САВРЕМЕНА СРПСКА ПРОЗА

Трстенички књижевни сусрети »Савремена српска проза«, за осам година постојања, стекли су углед значајне културне манифестације. Издвајајући се из мноштва сличних манифестација одређењем за разматрање и представљање савременог српског прозног стваралаштва, ови сусрети су кроз представљање књижевних портрета савремених писаца и разговоре у форми »округлог стола« успели да окупе значајне познаваоце и ствараоце српске књижевности. Књижевним портретом, представљена су, до сада, дела Миодрага Булатовића, Драгослава Михаиловића, Видосава Стевановића, Слободана Селенића, Антонија Исаковића, Јована Радуловића и, ове године, Милисав Савића. У разговорима за »округлим столом« књижевне критике разматрано је неколико релевантних књижевних тема у савременој српској прози: *Универзално и регионално, приближавање жанрова, нови шокови, кретање идеја, бекство из шескобе*, прошле године *Књижевности Срба у Хрватској* и ове године *Нове тенденције у савременој српској приповеци*.

Овогодишњи, недавно одржани, осми књижевни сусрети посвећени прозном стваралаштву Милисав Савића, у свом првом делу, и наведеној теми о новим тенденцијама у савременој српској приповеци, протекли су, на задовољство организатора, уз солидно интересовање публике, што је у времену опште оскудице својеврстан куриозитет. Значајније од тога је, свакако, настојање учесника у разговорима да Трстеник заиста постане пека врста мале »академије српске прозе«, како је једном приликом прехваљеи од стране Љубише Јеремића, честог и драгог госта на овим сусретима. Тумачећи књижевно дело Милисав Савића књижевни критичари Вук Крњевић, Мирослав Егерић и Милутин Срећковић успели су да оцртају књижевни портрет овог писца обухватајући ове његове књиге, од »Бугарске бараке« до најновије »Хлеб и страх«. Бавећи се анализом Савићеве нове књиге, »Хлеб и страх« Вук Крњевић је извео закључак о стваралачкој зрелости овог аутора чија нова књига својом занимљивом мозаичком формом представља синтезу основних тематских одређења али наговештава и једног другачијег Милисав Савића. У свом осврту на ову књигу Милутин Срећковић је нагласио осећање генерацијског пораза који из ње провејава, да би се више задржао на анализи романескног опуса овог писца. Мирослав Егерић, говорећи о литерарној судбини »Вертера из Рашке«, јунака из романа »Љубави Андрије Курандића«, који машта о животу и љубавима према обрасцима лепе књижевности а у истинском животу доживљава трагичне сунов-

рате у сурову и прљаву свакодневицу, није пропустио да укаже на особену ироничну и хуморну црту Савићевог приповедања. Сам Милисав Савић, у својој беседи, те вечери је изнео свој литерарни кредо, у облику мале расправе о поетици, износио своје лично виђење прозног писања (и писања уопште) које се може подвести под две основне концепције: литература као експеримент или литература као понављање, при томе истичући да он, за сада, жели да споји обе концепције. Тиме је на неки начин дат увод у разговор критичара и писаца за округлим столом, на тему: »Савремена српска приповетка — нове тенденције«, у коме су учествовали, поред Милисав Савића, Срба Игњатовић, Мирослав Егерић, Вук Крњевић, Милутин Срећковић, Михајло Пантић, Васа Павковић, Милош Пегровић, Милосав Мирковић, Јанко Вујиновић, Ратко Адамовић и Славко Лебедински. У веома опсежном и занимљивом разговору (који је трајао преко три сата) говорило се о српској приповедачкој прози од педесетих до осамдесетих и деведесетих година, да би се на крају упутила нека врста апела дневним и публицистичким листовима да на своје странице поново врате домаћу причу.

Како се од пре три године сва излагања на трстеничким књижевним сусретима публикују у зборнику »Савремена српска проза« прави књижевни допринос овогодишњих разговора биће тек сагледан. У прилог томе иде и чињеница да је Срба Игњатовић своје уводно излагање углавном утемељио на анализи претходна три зборника, који по његовом мишљењу отварају нове теоријске приступе истраживању српске прозе.

